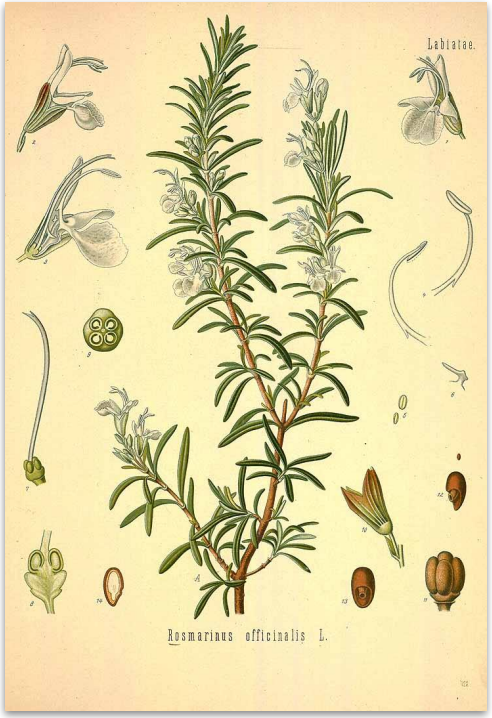
Rosmarinus officinalis L., 1753

- romeu, alecrín, rosmaniño
- romero, r. blanco, r.real, tomillo romero
- erromero, erramero, erramu
- romaní, romer, romer sant
- rosemary
- alecrim, rosmaninho, romeu

ESTADO DE CONSERVACIÓN

EX ES CR EP VU CA **PM**

EX: en perigo de extinción; **ES**: extinta en estado silvestre; **CR**: en perigo crítico; **EP**: en perigo; **VU**: vulnerable; **CA**: case ameazada; **PM**: preocupación menor

DIVISIÓN	CLASE	ORDE	FAMILIA	XÉNERO
Tracheophyta	**Magnoliopsida**	**Lamiales**	**Lamiaceae**	***Salvia***

ORIXE

Mediterráneo.

CARACTERÍSTICAS

Arbusto de ata 1,8 m de altura, perenne, aromático e moi ramificado, con pólas xeralmente erectas. Follas de 10-40 x 1-3 mm, opostas, lineares, agudas, con marxes enroladas, verdes e brillantes na superficie superior, frecuentemente con numerosos pelos esbrancuxados no envés. Inflorescencia en acios axilares curtos. Flores cun cáliz de 4-7 mm, campanulado, bilabiado. Corola de 9-14 mm cun beizo inferior con 3 lóbulos, o central máis ancho e con franxas, e o superior con 2, de cor azul intensa a esbrancuxada, con manchas violetas alongadas. Estames 2, recurvados, paralelos ao estilo longo e tamén recurvado. Froito de 2-2,8 mm, tetranúculo, marrón claro; as núculas permanecen dentro do cáliz. Florece durante todo o ano, especialmente a finais do inverno e na primavera.

HÁBITAT

Prefire substratos básicos e lugares solleiros, en matogueiras e bosques abertos. É común no sotobosque de aciñeiras, sobreiras e carballeiras abertas. Dende o nivel do mar ata os 1600 m de altitude.

DISTRIBUCIÓN

Suroeste de Europa, rexión mediterránea, norte de África e o Cáucaso. Introducida en Suíza. Atópase principalmente na parte occidental da Península Ibérica. Crece en toda a Península, agás nas rexións máis húmidas do norte e do noroeste. Tamén nas Illas Baleares.

CURIOSIDADES

Emprégase na produción de varios licores tradicionais. As follas e os talos novos utilízanse para condimentar guisos de carne, asados e para condimentar olivas.